

saa kan Ministeren tilstaa Invalideforsørgelse. Naar han bevislig har faaet Sygdommen i Tjenesten, saa forekommer det mig, at Muligheden er til Stede, og saa har Finansministeren Ret til at tilstaa denne Invalideunderstøttelse. Imidlertid er Forholdet faktisk det, at der aarlig kommer en Mængde Andragender om Invalideunderstøttelse her til Tinget med Anmodning om, at dette Ting vil hjælpe dem mod Finansministeren; thi ikke alene Invalidebestyrelsen har nægtet dem Understøttelse, men Finansministeren i Henhold til denne Lov ogsaa. Alle disse Andragender indbringes her af Rigsdagsmænd og blive forsvarede af Rigsdagsmænd i fuld Overbevisning, om, at Humanitet og denne Lov tilstede at give dem denne Invalideforsørgelse. Paa den anden Side benægte i Reglen baade Finansudvalget, til hvem Andragenderne henvises, og Finansministeren, at de ere i Stand til efter den bestaaende Lov at imødekomme Kravene. Der er selvfølgelig ingen, der tvivler om, at den højtærede Minister strækker sig saa vidt, som han formener at kunne gøre det, og det samme tror vi selvfølgelig ogsaa om Finansudvalget. Det er en almindelig Anskuelse mellem dem, som have med disse Sager at gøre — tør jeg nok sige — at Finansministeren søger saa humant som muligt at benytte Loven, saaledes som den efter hans Overbevisning skal forstaaes. Nu er det paa den anden Side utvivlsomt, at inden for Tinget her blandt Medlemmerne har mange Gange den Opfattelse gjort sig gældende, at saaledes som den højtærede Finansminister og til Dels Udvalget forstaaer Loven, saaledes tror man ikke, at det har været Meningen, at den skulde forstaaes. Man har ment een Gang for alle, ved at give Finansministeren den Magt til at skønne, at have imødekomet alle de Krav, som man i det hele i saa Henseende kunde stille. Men, svares der fra Ministerens og Udvalgets Side, vi kunne ikke imødekomme de Krav; thi naar der staar i Loven, at de Sygdomme, som man skønner mulig kunne bringe Indstrænkning i Erhvervsevnen, bevislig skulle være fremkaldte i Anledning af Udførelsen af Militærtjenesteplichter, saa siger man, saa skal Manden bevise, at Sygdommen ikke alene er paadragen i Tjenesten, men ved Tjenesten. Men det forekommer mig, at det er en aldeles umulig Fordring at stille til en Mand. Han har i sine yngre Dage afstjent sin Børnepligt, er bleven syg, kvæstet, bliver nogenlunde kureret, søger efter at komme hjem, higer tilbage til sit Arbejde, er nogenlunde arbejdsfær og haaber paa, at Staden skal fortage sig. Først i senere Tid

komme Suitsene frem, og han mister sin Erhvervsdygtighed delvis eller helt. Saa kommer han først og søger Invalideforsørgelse; men saa har han forsømt en Ting, og det er at saa konstateret, medens han laa paa Hospitalet, paa hvad Maade denne Sygdom eller Kvæstelse er paadragen. I Invalideloven staar, at han skal kunne forlange det optegnet; men det fende naturligvis de unge Mænd ikke, og det sker ikke. Et andet Spørgsmaal er, om det ikke tværtimod maatte være Statens Pligt at sørge for, at de fornødne Optegnelser ere til Stede. Det er imidlertid hidtil næppe stet, om det end mulig maatte i den senere Tid er paabegyndt. Men Faktum er, at naar han kommer og søger Invalideforsørgelse og skal fremlægge Lægeerklæring fra Sygehuset, kan den Læge, som skal skrive Erklæringen der, kun se efter i Sygejournalen, hvad der er anført om Manden, og der vil i Reglen kun findes den daværende Læges Bemærkninger om Sygdommen, men selvfølgelig intet, hvorudaf det kan bevies, hvorledes Manden har erhvervet Sygdommen, nok, at det er stet i Tjenesten, men om det er stet ved Tjenesten, har den daværende Læge ikke tænkt paa, og den nuværende er selvfølgelig ikke i Stand til at afgive en Embedserklæring i saa Henseende. Errede Medlemmer ville erindre, at i Marts 1892 tillod jeg mig at stille Endringsforslag her til Indstillingerne fra Finansudvalget angaaende Andragender. Der var en stor Mængde Andragender om Invalideforsørgelse den Gang, og jeg tillod mig at foreslå, at Tinget henviste 14 af disse Andragender, om hvilke Finansudvalget intet Forslag vilde gøre, til Finansministeren. Der fremkom forfælske Udtalelser her i Tinget, som sluttede sig til min Opfattelse, men der blev ikke Flertal for det, skønt man fik Indtrykket af, at Stemningen vilde være for det; man ønskede ikke at gaa imod Finansudvalget. Den erede Ordfører udtalte, at han vel kunde sympatisere med Tanken, men saaledes som Loven var, mente han heller ikke, at man kunde gøre det; hvis der skulde gøres nogen Forandring i den hidtidige Maade at anvende de Midler paa, der være stillede til Finansministerens Raadighed, mente han, at Loven

Nettlelse, 1903
 Sp. 828, L. 18 f. o.: „Kjøbenhavns Sparekasse“, læs: „Kjøbenhavns Sparekasse“.